

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Rozhodnutím z 15. dubna 1924 nevyhověla zsp v Praze odporu stěžující si firmy proti výměrům zem. úřadovny II. Všeob. pens. ústavu v Praze ze 6. srpna 1923, jimiž bylo vysloveno, že dva zaměstnanci stěžující si firmy podléhali pens. pojistné povinnosti dle zák. č. 89/20. Rozhodnutí to bylo opatřeno právním poučením, že lze se z něho odvolati k min. soc. péče a že dlužno odvolání podati do čtyř dnů u zsp-é. Rozhodnutí to bylo stěžující si firmě doručeno 20. května r. 1924. Dne 5. června 1924 došla k osp-é v K. rekomandovaná zásilka, odvolání stěžující si firmy proti svrchu uvedenému rozhodnutí, opatřená rubrikou, znějící na zsp-ou v Praze a žádající, aby odvolání bylo min. předloženo. Zprávou z 15. června 1924 předložila osp v K. toto odvolání zsp-é; k té došlo odvolání 18. června 1924. Nař. rozhodnutím bylo odvolání odmítnuto jako opožděné a tedy nepřípustné, poněvadž bylo přes správné poučení o opravných prostředcích podáno místo u zsp-é u osp-é a došlo důsledkem toho k zsp-é dne 18. června 1924, tudíž po uplynutí čtyřnedělní zákonné lhůty odvolací.

O stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost vidí nezákonnost nař. rozhodnutí v tom, že žal. úřad odmítl odvolání st-čino jako opožděné, ač bylo včas dáno na poštu a tedy den dojití jeho k zsp-é není rozhodným.

Stížnosti dlužno dáti za pravdu. Šlo o odvolání, podané z rozhodnutí zsp-é a vztahuje se na ně dle § 75 a) zák. o pens. pojištění ve znění novely z 25. června 1914 č. 138 ř. z. ustanovení § 1 zák. z 12. května 1896 č. 101 ř. z. Dle odst. 3. tohoto § pokládá se den, kterého rekurs dán na poštu k dopravě na příslušné místo podací, za den, kterého byl rekurs podán. Zákon ten nečiní rozdíl mezi případy, kdy strana sama opravný prostředek příslušnému úřadu jako místu podacímu poštou posílá a kdy úřad, který není příslušným místem podacím, předkládá opravný prostředek jemu došlý, úřadu, který je příslušným místem podacím. Proto, děje-li se předložení to poštou, platí i tu den, kterého opravný prostředek úřadem, u něhož stranou byl proti předpisu podán, byl dán na poštu za účelem dopravy k onomu úřadu, který dle předpisu je místem podacím, za den podání opravného prostředku.

Žal. úřad, vycházející zřejmě z právního názoru, že ustanovení § 1 odst. 3 cit. zák. v takovém případě neplatí a že tedy rozhodným je den, kdy opravný prostředek k příslušnému úřadu, který je dle předpisu místem podacím, došlo, odmítl odvolání jako opožděné, opomenuv vyšetřiti, kdy osp v K. onen opravný prostředek dala na poštu k dopravě na příslušný úřad místa podání, t. j. na zsp-ou.

Tento nedostatek skutkového zjištění zaviněn byl mylným výkladem § 1 odst. 3 cit. zák. č. 101/1896 a bylo proto nař. rozhodnutí zrušeno dle § 7 zák. o ss.

Č. 6307.

Pensijní pojištění: * Pensijnímu pojištění dle nař. z 19. ledna 1923 č. 16 Sb. podléhají i ti zaměstnanci advokátních kanceláří,

kteří konají pouhé práce písarské (opisovači). [Stejně dle zák. z 5. února 1920 č. 89 Sb.]

(Nález ze dne 10. února 1927 č. 2418.)

V ě c: Dr. Štefan T. v H. proti ministerstvu sociální péče (za zúč. Všeob. pens. ústav v Praze Dr. Frt. Klučina) stran pensijního pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad v pořadí instanci, že Margarita M. ve svém zaměstnání u st-le, advokáta Dra. Štefana T. podléhala pojistné povinnosti ve smyslu nař. z 19. ledna 1923 č. 16 Sb. Rozhodnutí jest odůvodněno takto: »Podle výslovného ustanovení § 1, odst. 2 lit. b) nař. č. 16/23 podléhají všichni zaměstnanci kanceláří advokátních a notářských pensijnímu pojištění bez ohledu na to, jakými pracemi jsou v nich pověřeni a jsou-li ve stálém služ. poměru nebo ve služ. poměru kdykoli zrušitelném.«

O stížnosti na rozhodnutí to podané, uvážil nss toto:

Stížnost míní, že i zaměstnanci v advok. kanceláři činní podrobeni jsou pens. povinnosti jen tehdy, je-li činnost jejich převážně duševní. Poněvadž pak pouhé opisování, jímž M-ová výhradně prý se zaměstnávala, za duševní práci nepokládá, má za to, že nař. rozhodnutí jest v rozporu se zákonem. Tento názor stížnosti jest však ve zřejmém rozporu se slovným zněním zákonné normy. Dle vl. nař. č. 16/23, vydaného na základě zmocňovacího zák. z 21. prosince 1921 č. 484 Sb., jsou pens. pojištěním povinni zejména také všichni zaměstnanci kanceláří advokátních a notářských (§ 1 odst. 2 lit. b) cit. nař.), s výjimkou stanovenou v § 2 pod č. 4 cit. nař., o kterou zde zřejmě nejde. Z ustanovení toho jest patrné, že ohledně zaměstnanců v kancelářích advokátních nevyžaduje zákon, aby byli převážně duševně činní, jak činí to při zaměstnancích, jež uvádí v odst. 2 pod lit. a). Plyne z toho dále, že podle zákonné normy samé zaměstnanci kanceláří advokátních nejsou považováni za dělníky ani za vykonavatele prací převážnou měrou podřízených, jak uvádí se v § 1, odst. 1 cit. nař., takže ustanovení toto následkem striktního předpisu § 1 odst. 2 lit. b) na ně vztahovati se nemůže.

Jest tedy mylným názor stížnosti, že jen oni zaměstnanci adv. kanceláří pens. pojištění podléhají, kteří konají práce duševní, a správným jest názor žal. úřadu, že podléhají mu zaměstnanci takoví všichni. Nemůže tedy stížnost tvrzením, že M-ová nekonala převážně duševních prací, dovoditi nezákonnost nař. rozhodnutí.

Pokud by v námitce, že M-ová zaměstnána byla u st-le jen jako »denní robotnice«, mohla býti spatřována námitka, že zaměstnání její nebylo zaměstnáním trvalým, byla by i tato námitka bezdůvodnou, poněvadž ustanovení zákona vztahuje se na všechny osoby v poměru služebním v kancelářích advokátních bez rozdílu, jsou-li ustanoveny trvale nebo přechodně, pobírají-li plat denní, týdenní nebo služné měsíční.